

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

•Danica• izhaja vsak petek na celi pol in veljá po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide •Danica• dan poprej

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 22. maja 1896.

List 21.

Venček na grob

nepozabnemu monsignoru

Luki Jeran-u.

Izdihnil dušo mož je blagi,
Oči je vtrujene zaperl;
Od nas se ločil oče dragi, —
Predragi oče nam je vmerl.
Serce, ki tako nas ljubilo,
Ki nam dobrote le delilo,
Zdaj hladna zemlja krije;
Za njim pa solze lije
Sirot in revežev obilo.
In ž njimi joče domovina; —
Imela boljšega ni sina,
Ki starost je sicer dosegel,
Prezgodaj vendar v grob je legel.
Kedo prižigal bo „Danico“,
Ki toljko let nam je svetila,
Kazala nam v nebo stezico,
In v serca nam tolažbo lila?
Kedo darove bo nabiral,
Kedo terpeče bo podpiral?
Kedo dijakom bo tolažil bedo
V dejanju in z besedo? — —
Vijolica, ponižna, mila
Med nami dolgo je cvetela:
Pomladna slana nam jo vzela,
Najlepšo cvetko je vmorila.
Na nebu zvezda je svetila,
Nenadoma se je vternila,
A ne vgasnila; svit nje krasni
Sveti nam še v višavi jasni.

V britkosti misel nas teši,
In lice mračno nam vedri,
Da on, ki vroče nas je ljubil,
Rodú se našemu ni zgubil;
Le z dola solz se v raj preselil,
Kjer se na veke bo veselil.
Ko bo neskončno srečen sam,
Izprosi srečo tudi nam.

In on, ki živel je za nas,
Živi naj v sercih večni čas.

Uzor kreposti on nam bodi.
V življenju luč nas svitla vodi:
Ko bomo vsi za njim hodili,
Dostojno bomo ga častili.
Ko vmre domovja zadnji sin —
Jeranov takrat vmre spomin.

Janez Bilc.

Razlaganje apostolske vere.

Spisal sv. Tomaž Akvinski.

(Dalje.)

VI. Člen.

Šel je v nebesa, sedi na desnici Boga Očeta, vsegamogočnega.

Verovati moramo dalje, da je Gospod štiri-deseti dan šel v nebesa, verovati moramo v njegov vnebohod. O tem pa moramo tri stvari pomniti. — Pervič bil je vnebohod vzvišen, opravičen in koristen. Vzvišen je bil, ker je šel Gospod v nebesa. In to v trojnem smislu. Povzdignil se je namreč Gospod nad vsa snovna ali telesna nebesa, kakor pravi sv. Pavel: „Je šel gori čez vsa nebesa“ (Efež. 4, 10). In v tem je bil Kristus prvi: kajti pozemska telesa prej niso bila drugodi ko na zemlji, in tako je bil tudi Adam v pozemskem rajju. Dalje se je povzdignil nad vsa breztelesna nebesa, to je čez vse duhovne natore. Bog Oče je posadil Jezusa na svojo desnico v nebesih, čez vse poglavarstvo in oblast in moč in gospodstvo in vsako ime, ki se imenuje ne le na tem svetu, ampak tudi v prihodnjem, in je podvergel vse njegovim nogam“ (Ef. 1, 20). Povzdignil pa se je Jezus celo do sedeža Očetovega: „Glej, prišel je nekdo

v oblakih neba, kakor Sin človekov in se je približal staroletnemu“ (Dan. 7, 13.) in, „Gospod Jezus, ko jim je bil izgovoril, je bil v nebo vzet in sedi na desnici Božji“ (Marka 16, 19). „Na desnici“ pa ne smemo vzeti v pravem, ampak v prenešenem pomenu.“ Kajti, v kolikor je Bog, pravimo o njem, da sedi na desnici Očetovi, da je Bogu Očetu enak; v kolikor je pa človek, pravi se to, da uživa najvišje odlikovanje. Po tem pa je hlepel hudič: „V nebo pojdem, nad zvezdami božjimi bom povišal svoj prestol, sedel bom na gori zaveze na strani proti severju: pojdem nad višavo oblakov in enak bom Najvišjemu“ (Iz. 14, 13, 16). Pa le Kristus in nikdo drugi ni prišel tja. Zato pravimo: „Šel je v nebesa, sedi na desnici Očetovi.“ To je že prerokoval David, rekoč: „Gospod je rekel mojemu Gospodu: Sedi na mojo desnico“ (Psal. 109, 1).

Vnebohod Gospodov je bil opravičen, ker je šel v nebesa. In to iz treh vzrokov. Nebesa se namreč Gospodu pripadala po njegovi natori. Naravno je namreč, da se vsaka stvar tja poverne, od koder je prišla. Kristus pa ima svoj izvor v Bogu, ki je nad vse, kakor je sam učil: „Izšel sem od Očeta in prišel na svet: zopet bom zapustil svet in šel k Očetu“ (Jan. 18, 28.), in: „Nihče ni šel v nebesa, kakor kateri je prišel z nebes, Sin človekov, kateri je v nebesih“ (Jan. 3, 13). Dasi gredo svetniki v nebesa, vendar ne gredo tako, kakor Kristus. Kristus je namreč iz lastne moči šel v nebesa, svetnike pa Kristus vleče: „Vleci me za seboj“ (Vis. pes. 1, 3.). Lahko rečemo tudi, da nikdo ne gre v nebesa, razven Kristus, ker svetniki gredo v nebesa le v toliko, v kolikor so udje Kristusovi, ki je glava cerkve: „Kjer koli je namreč mrtvo telo, ondi se bodo zbirali orli“ (Mat. 24, 28). — Drugič imel je Gospod pravico do nebes zaradi svoje zmage. Kajti Kristus je bil poslan na svet, da bi se bojeval zoper hud. bnega duha, kterega je tudi premagal: zato je pa tudi zaslužil biti nad vse povišan: „Jaz sem premagal in se usedel s svojim Očetom na njegov sedež“ (Skriv. razod. 3, 21). Tretjič so nebesa Gospodova zaradi njegove ponižnosti. Nobena ponižnost namreč ni tako velika kakor ponižnost Kristusova, ki je Bog, pa je hotel postati človek, in ko je bil Gospod, je hotel podobo hlapca nase vzeti, postal pokoren do smerti, do smerti na križu in je šel v predpekel: zato je pa zaslužil, da je povišan prav v nebesa na Božji sedež. Ponižnost je namreč pot k povišanju: „Kdor se ponižuje, bo povišan“ (Luk. 15, 11). „Kateri je doli šel, ravno tisti je tudi gori šel čez vsa nebesa, da bi vse napolnil“ (Ef. 4, 10).

Tretjič bilo je Kristusovo vstajenje koristno in sicer v treh ozirih. Najprej glede vodstva. Kakor je vstal, da bi nas zbudil, tako je v nebesa šel, da bi nas tja peljal, ker ne vemo poti, ki nam jo je On pokazal: „Potem bo hodil pred njimi in jim pot kazal“ (Mih. 2, 13). Tudi nam je hotel zagotoviti posest nebes: „Grem vam mesto pripraviti“ (Jan. 14, 2). — Drugič je koristen Gospodov vnebohod z ozirom na varnost: šel je namreč v nebesa, da bi za nas posredoval: „Prišel je po samem sebi k Bogu, ker vedno živi, da za nas prosi“ (Hebr. 7, 25). „Imamo zagovornika pri Očetu Jezusa Kristusa“ (1. Jan. 2, 1). — Tretjič, da bi naša serca k sebi potegnili: „Kjer je tvoj zaklad, tam je tudi tvoje serce“ (Mat. 6, 21.), in da bi zaničevali pozemske stvari, kakor naroča apostol Pavel: „Ako ste tedaj vstali s Kristusom, iščite, kar je zgoraj, kjer je Kristus, sedeč na desnici božji; hrepenite po tistem, kar je zgoraj in ne po tem, kar je na zemlji“ (Kol. 3, 1, 2). (Dalje nast.)

Slovesnost

pobožne družbe (bratovščine) Salezijanskih sotrudnikov

na praznik sv. Frančiška Saleškega 29. prosinca 1896. leta.

Govor pri sv. opravilu v št. Jakobski cerkvi.

Preljubi v Gospodu! Ker je toraj družbo Salezijancev in posebej društvo Salezijanskih sotrudnikov tako imenitno, tako očitno odobreno od Boga, potejeno s čudeži, ktere je Bog po Janezu Bosku delal, ter od sv. Očeta papeža tako živo priporočano, tako bogato z najobilnišimi odpustki obdarovano, moram reči, da v sedanjih tužnih časih v istini skoraj ne poznam imenitnejšega dela v čast Božjo, v zveličanje duš, v blagor mladine in korist domovine, kakor je delo Boskovo. Neizmerno veliko dobrega se vdeležimo, ako podpiramo in pospešujemo Boskova dela. Marsikteri kristjan bi rad zapustil svet ter se posvetil redovnemu življenju ter stopil v samostan, da bi si tako več duhovnih milostij nabral in si s tem bolj zagotovil večno življenje; toda brani mu dostikrat starost ali slabo zdravje ali druge posebne razmere; velikrat si pa, naravnost rečeno, sam ne ve, kam obrniti ali pa nima priložnostij. Pa glejte, predragi, taki se lahko vdeležijo redovnih duhovnih dobrot ter stopi z redom samim v tesno zvezo, ako pristopi, naj se bode možki in ženska, k društvu Salezijanskih sotrudnikov. Salezijanski sotrudniki zamorejo živeti v svojih družinah ter pri svojih opravilih, pa se vendar vdeležujejo duhovnih dobrot, kakor da bi bili sprejeti v Salezijansko družbo samo. Radi tega so sv. Oče društvo Salezijanskih sotrudnikov obdarovali z najobilnišimi odpustki ter postavili ga na isto stopinjo s tretjim redom sv. Frančiška. Razloček je le v tem, da si udje tretjega reda sv. Frančiška prizadevajo doseči kerščansko popolnost s pobožnimi vajami, udom društva Salezijanskih sotrudnikov pa je poleg najpoglavitejšega namena: izpopolniti samega sebe, še drugi glavni namen in to je djanje kerščanske ljub. zni s po-

sebnim ozirom na mladino, ki je med svetom tolikim nevarnostim in zapeljivostim izpostavljena. O teh duhovnih dobrotah je brati v sprejemni knjižici, kakoršno dobi vsak ud društva Salezijanskih sotrudnikov. — — —

Marsikteri bi rad delal za razširjanje sv. vere ter šel tje med pagane v Ameriko ali Afriko ali Azijo in drugam, da bi ondi oznanjeval sv. resnice Božje, pa mu ni mogoče ali pa je po raznih okoliščinah zadržan. Glej, predragi v Gospodu, tega dobrega dela se lahko vdeležiš, ako postaneš ud društva Salezijanskih sotrudnikov. Kot salezijanski sotrudnik stopiš v tesno zvezo z misijonsko družbo Salezijansko ter postaneš nekako brat Salezijanskih duhovnov misijonarjev, katerim pomagaš oznanovati sv. vero pri poganih v Ameriki, pri zamorcih v Afriki, pri nevercih v Aziji in drugod, kolikorkrat jih podpiraš s svojimi milodari, ali z molitvijo, ali kolikorkrat navdušuješ ter prigovarjaš in podpiraš pripravne mladeniče, da se posvete slavni družbi Salezijancev. Preljubi, ali si moreš misliti lepše in večje plačilo, kakor je plačilo, kakoršno si tem potom tudi ti lahko nabereš za večnost pri Bogu?

Premnogi pa bi radi prav obilno in trajno koristili svoji domovini ter zlasti ljubi mladini pa ne vedo prav, kje in kako? Predragi, zopet ti je društvo Salezijanskih sotrudnikov najpripravniša pot, po kateri se ti je mogoče skazati dobrega očeta mladini ter velicega dobrotnika svoji domovini.

Salezijanec sprejme zapuščenega dečka, premnogokrat že od vsih zaverženo siroto, ga podučuje v verskih resnicah in potrebnih svetnih vednostih, navdihuje mu sveti strah Božji in ljubezen do dela, blaži mu serce in rešuje dušo, pripelje ga na pravo pot, da postane koristen družabnik na svetu in enkrat srečen nebeščan v nebesih. Iz Boskovih zavodov se vsako leto povprečno po kacic 30.000 taci pobiljšanih dečkov verne med svet nazaj. — Ljubljeni v Gospodu, ali ni to neizmerna dobrota za ljubo mladost samo po duši in telesu; ali ni to neprecenljiva korist za celo domovino? In glej, predragi, tega postaneš deležen tudi ti, ako delaš kot sotrudnik salezijanski. Tega si deležen, ako se namreč mladih revčkov usmiliš; ako preskerbiš, da so sprejeti v kak salezijanski Boskov zavod; ali jim pomagaš za obleko in živež, ali po svojih milodarih in svoji molitvi, ali pa s prošnjami pri takih blagih usmiljenih ljudeh, kateri so voljni pomagati mladini sploh ter zlasti revno in zapuščeno mladino reševati. Kdo more prav povedati, koliko dobrega, koliko plačila si salezijanski sotrudniki tudi po tej poti nabirajo ne-le pred Bogom, ampak tudi pred ljudmi!

Ljubljeni v Gospodu, ali bi ne bilo za nas vse posebno plemenito delo, ako bi se tak salezijanski ali Boskov zavod zgradil in vstanovil tudi v naši beli Ljubljani? Ali bi ne bila čast kranjske dežele ter posebna korist sv. Cerkve, korist naša ter naše domovine, ako bi se vstanovil salezijanski zavod, kjer bi se razni zapuščeni dečki, ki se vsled žalostnih domačih razmer ali svojih prirojenih napak, v šoli ne dajo koj radi voditi in učiti, pobiljševali in kakega koristnega oberta ali rokodeljstva se naučili ali pa znabiti toliko se pobiljšali, da bi se lahko za kak drug poklic naprej in dalje šolali? O koliko bi bilo potem manj tako zvanih nesrečnih postopačev, koliko manj zlobnih upornikov ter krutih roparjev in strašnih

grešnikov; koliko manj pohujšanih in nesrečno pogubljenih; koliko več pa srečnih na zemlji in blaženo zveličanih v nebesih!

Ljubljeni v Gospodu, kako posebno imenitno pa bi še bilo za Kranjsko, za sv. Cerkev in nas, ako bi se pri nas osnovalo celo nekako misijonsko središče salezijansko, kakor so Boskovi vstavi sploh po raznih delih sveta? In bi se marsikateri mladenič naših potomcev lahko na domačih tleh posvetil za duhovna ali misijonarja, da bi nekaj šel in oznanoval luč sv. vere še celo pri brezbožnikih po Ameriki, Afriki, Aziji ali drugod, ter tako s Kristusom sodeloval pri odrešenju sveta na najplemenitiši način. Predragi, ali si moramo misliti, kako imenitniše in bolj zaslužljivo delo, kakor je to? Predragi, gotovo bi se marsikaki stariši preserčno veselili, ako bi imeli sina misijonarja! O, gotovo bi se že sami radostno tolažili, da bodo tudi oni deležni vsega dobrega, kar njihov sin stori v ptujini v čast Božjo in zveličanje duš! Predragi, pač sladka tolažba to takim misijonarjem in njihovim starišem; rečem pa, preljubi v Gospodu, ne le misijonarjem in starišem njihovim je to posebna tolažba, ampak tudi vsem tistim, kateri bi dotičnim mladenčem, ki imajo veselje do misijonskega življenja, pri šolanji pomagali ali pa še celo omogočili, da bi se tak misijonski zavod ali kolegij zgradil tudi pri nas na Kranjskem?

Ljubljeni v Gospodu, ne vstrašimo se tega! saj delovati za razširjanje sv. vere ter rešenje in zveličanje duš je najplemenitejše in Bogu najbolj dopadljivo delo. Zato je pa tudi tistim, ki se trudijo za rešenje duš, v istini posebno plačilo prihranjeno v nebesih. Tako govori sv. Gregor, papež: „Ni ga djanja, katero bi vsegamogočnemu Bogu bolj dopadlo, kakor gorečnost za rešenje duš.“ Sv. Jan. Damaščan reče: „Najgotovejša pot izbrisati si lastne grehe, je prizadevanje zabranjevati ptuje grehe.“ In sv. Odo terdi: „Jako imenitna je terditev, da bo sleheren z istimi dušami obdan iz groba vsta!, katere je s svojim prizadevanjem rešil.“

Ljubljeni v Gospodu, kdo iz med nas si ne želi pridobiti milosti ter dopadajenja Božjega? Kdo si ne želi od Boga popolnega odpuščanja vseh grehov? Kdo si ne želi enkrat srečne smerti? In glejte, jeden najvažnejših pripomočkov, dopasti Bogu, — oskerbeti si srečno zadnjo uro ter srečno večnost je, posebno imenitni pripomoček tudi „društvo Salezijanskih sotrudnikov“ ali sodelavcev. Trud salezijanskih sotrudnikov ni kakor delo in trud človeka, kateri se trudi in peha le za časne ter svetne reči, kakoršne človeka tolikrat ogoljufajo in nezadovoljnega puste, ne da bi za to le količkaj plačila imel. O, kako se marsikdo trudi za kak dobiček; pa komaj si stvari tako napelje, da misli, velik in lep dobiček je gotov, kar mu naenkrat spodleti ter zgubi ne le dobiček, na katerega se je tako terdno zanesel, ampak zgubi še tisto, kar si je prej z velikim trudom skupaj spravil. In kakšno plačilo ima za to? Tugo in žalost, nemirno in bridkosti polno življenje, in dalje v večnosti — nič. Kolikrat se kak mladenič ali že postarn mož trudi, uči in peha, da bi prišel v kako dobro službo, ter dosegel visoko čast, že misli, da jo že takorekoč v rokah ima, kar mu naenkrat smert prestriže nit življenja, — umre, in kaj ima za ves svoj velik trud v večnosti? Nič, nobenega plačila nima za to, ker ni delal za Boga in nebesa in večne reči, pač pa ga le prerada tlači in

mori težka butara zadolženja pred Bogom, katera ga tira v večno pogubljenje. Kako vse drugače pa je, predragi v Gospodu, delo salezijanskega sodelavca in salezijanske sodelavke! Zato so pa tudi občutki o smertni uri čisto drugačni, prijetni in veseli. Salezijanski sodelavec ob koncu svojega življenja vidi sicer, da mora umreti, toda on vživa dokaj veliko tolažbo. Znabiti poln svetih želja zdihuje: Oh kako bi še rad delal v čast Božjo, kako rad kaj storil v zveličanje duš, kako rad še popravljal, kar sem v življenju premalo, ali pa še celo napačno storil, toda tolaži ga misel: res, da jaz ne morem delati, toda ti dečki, tisti mladenič, tisti mašnik, kateremu sem jaz pomagal kot salezijanski sodelavec, da se je poboljšal in rešil, da je postal duhoven in mašnik, ta bo mesto mene delal v čast Božjo ter reševal duše, katere jaz sam ne morem rešiti. Res, da jaz ne morem več vdeležiti se najsvetejše daritve sv. maše, ne več prejemati sv. Zakramentov, toda ti dečki, katerim sem jaz pomagal rešiti se; tisti ljudje, kateri bodo spreobrnjeni po tem mašniku, kateremu sem jaz pripomogel, da je misijonar, bodo prejeli svete Zakramente, ter darovali sv. obhajilo tudi zame. Res, da jaz ne morem več moliti, moje ustnice ne morejo več slaviti Božjega imena, ne klicati s častjo Jezusa, Marije in Jožefa, toda dečki, ki so po mojem prizadevanju rešeni; ljudje, ki so in bodo spreobrnjeni po besedi mašnika, kateremu sem jaz pomagal, da je postal salezijanski misijonar, ti bodo molili mesto mene in za me; oni bodo hvalili Boga in proslavljali presveto ime Jezus še potlej, ko mene že davno med živimi ne bude. Vse to bode poleg obilnih duhovnih milostij, katere so papeži podelili salezijanskim sodelavcem, tudi meni v večnosti v plačilo. Preljubi v Gospodu, tako veselo zaupanje je pač opravičeno, zakaj? Večni Bog, ki še kozarca merzle vode ne pusti brez plačila, bo gotovo dela, ki so naravnost njemu v čast in zveličanje neumerjoch duš, prav obilno plačeval.

Ljubljeni v Gospodu, vi vsi, ki ste vneti za vse dobro, vneti zlasti za čast Božjo in zveličanje duš, kako naj vas še spodbujam, da pristopite društvu Salezijanskih sodelavcev; kaj hočem še reči da sodelujete za vstanovitev misijonske družbe Salezijanske tudi pri nas? Ah, predragi, prosim vas, ne radi mojih pičlih besedij, ampak radi dobre stvari same, radi ljubega Jezusa, ljubitelja duš; radi ljube Matere Marije, Pomočnice kristjanov, radi vsih svetih apostolov Gospodovih in zvestih oznanovalecev Božjih, sv. Frančiška Ksaverja in sv. Ignacija; radi svoje lastne večne slave, radi velike tolažbe in pomoči, ki se ima po našem delu tudi ubogim dušam v vicah skazati, vas prosim, pristopite društvu Salezijanskih sodelavcev, delajte tudi vi za vstanovitev misijonske družbe Salezijancev v naši mili domovini na Kranjskem v večo čast Božjo, v zveličanje duš, v slavo Marijino in naše večno rajsko plačilo v nebesih! — Predragi, mili Bog daj, da pod varstvom Marijinim, pod varstvom sv. Frančiška Saleškega, sv. Frančiška Ksaverija, in sv. Ignacija in vsih sv. apostolov nas združuje in edini delo salezijansko na zemlji, v večnosti pa nas za plačilo obdaja rajsko radost v družbi izvoljenih pri Bogu. Amen.

Štirinajsto letno poročilo

družbe vednega češčenja presvetega Rešnjega Telesa in v podporo ubožnih cerkev Lavantinske škofije za leto 1895.

Magister, ubi habitas?
Učenik, kje stanuješ?
Jan. 1, 38.

Po kerstu Jezusovem je stal Janez Kerstnik drugi dan zopet pri Jordanu, in dva njegovih učencev pri njem. In ko je videl Jezusa prihajati, je rekel: „Glejte, jagnje božje!“¹⁾ Ko sta učenca to slišala, sta šla za Jezusom. Jezus pa se oberne in ju vpraša: „Kaj iščeta?“ Ona sta odgovorila: „Magister, ubi habitas — Učenik, kje stanuješ?“ Jezus jima reče: „Pridita in pogledita“. Sta prišla in videla, kje stanuje, in sta pri njem ostala tisti dan.²⁾ Ta dva učenca sta bila: sv. Andrej apostol in sv. Janez evangelist.

Ako bi sedaj mi vprašali Jezusa: „Učenik, kje stanuješ?“ nam družba vednega češčenja v imenu svete katoliške cerkve odgovarja: Jezus stanuje v nebesih na desnici božji, kakor Gospod nebes in zemlje v svojem veličastvu, kjer ga molijo in častijo vsi angeljski kori in svetniki božji; na zemlji pa stanuje Jezus v najsvetejšem zakramentu, v ponižni podobi kruha tabernakelju, kakor Bog in človek, kjer ga pobožno molijo vsi, kateri ga poznajo in ljubijo: „Ecce, tabernaculum Dei cum hominibus — Glejte prebivališče božje z ljudmi, in prebival bo z njimi. In oni bodo njegovo ljudstvo, in Bog sam, njih Bog, bo z njimi; in Bog bo obrisal vse solze iz njih oči.“³⁾ „Venite, adoremus — Pridite, molimo in pokleknimo in jokajmo pred Gospodom, ki nas je vstvaril; zakaj, on je Gospod naš Bog, in mi smo ljudstvo njegovo in ovce njegove paše.“⁴⁾

Da se ljudje za Boga in za čast božjo tako malo menijo, je največ krivo to, ker Boga in njegove ljubezni ne poznajo. Ignoti nulla cupido —

Česar kdo ne pozna, tega ne poželi; odtod prihaja tudi zaničevanje Boga in božjih rečij in zanemarjanje božjih zapovedij. Tako govori že prerok Ozej v stari zavezi: „Non est scientia Dei in terra — Ker ni spoznanja božjega v deželi, zato je kletev in laž in morija in tatvina in prešestovanje se razlilo kakor povodenj po zemlji, in kri se za krvjo preliva.“⁵⁾ Kdor Boga in njegove zapovedi prav spozna, mora ga ljubiti in moliti in njegove zapovedi spo- njevati, ker njegove zapovedi niso težke: „O kako sladek je Gospod tistim, ki ga ljubijo!“⁶⁾ „Vzamite na-se moj jarem, pravi Jezus, ker moj jarem je sladek, in moje breme je lahko.“⁷⁾ Nekdaj je Janez Kerstnik Judom očital: „In medio vestrum est, quem vos nescitis — V sredi med vami je, katerega vi ne poznate.“⁸⁾ Tudi sedanje dni se zamore reči: V sredi med vami je Jezus, odrešenik sveta; tukaj v tabernakelju je Jezus, tukaj na altarcu je, kjer se za vas daruje pri daritvi sv. maše; pa mnogi ga ne poznajo, in zato ga tudi ne molijo in zanemarjajo daritev svete maše ob nedeljah in zapovedanih praznikih. O ko bi ga prav poznali, bi hiteli k njemu in

¹⁾ Jan. 1, 29

²⁾ Jan. 1, 37–39.

³⁾ Skriv. raz. 21, 3.

⁴⁾ Ps. 25, 8.

⁵⁾ Ozej 4, 1.

⁶⁾ Pet. 2, 3

⁷⁾ Mat. 11, 29.

⁸⁾ Jan. 1, 26.

bi ga pobožno molili v najsvetejšem zakramentu, v tej skrivnosti njegove božje ljubezni; bi tudi radi prihajali k najsvetejši daritvi svete maše, ter bi v cerkvi, hiši božji, se spodobno obnašali; bi radi pristopali k mizi Gospodovi, da se okrepčajo, in da si nasitijo dušo za večno življenje. O Judih terdi sveti apostol Pavel, „da ne bi nikoli Jezusa, Gospoda Veličastva bili križali, ko bi ga bili poznali — Si enim cognovissent, nunquam Dominum gloriae crucifixissent.“¹⁾

Prizadevajmo si tedaj Jezusa bolj in bolj spoznavati, to je neobhodno potrebno za naše zveličanje, ker ni drugega imena, v katerem bi se zamogli zveličati. „Haec est autem vita aeterna — To je večno življenje, da spoznajo tebe, samega pravega Boga, in kterege si poslal, Jezusa Kristusa.“²⁾ Storimo, kar so storili pagani — neverniki; ko so prišli svoje dni v Jeruzalem na praznik, klicali so: „Volumus Jesum videre — Želimo Jezusa videti.“³⁾ in apostoli so jim pokazali Jezusa. Ravno tako še sedaj dušni pastirji, nasledniki apostolov radi pokažejo Jezusa tem, ki po njem poprašujejo. In kakor je nekdanja rekla Marta svoji sestri, „Dominus adest et vocat te — Gospod je tukaj in te kliče“⁴⁾; ravno tako govori družba vednega češčenja: Gospod Jezus Kristus je tukaj v tabernakelju, naš ljubeznjivi Zveličar je tukaj v najsvetejšem zakramentu: pridite in ga molite. „Quam dilecta tabernacula tua Domine — O kako ljubeznjiva so tvoja prebivališča, Gospod vojskinih trum! moja duša hrepeni in koperni po preddvorih Gospodovih.“⁵⁾ — Jezus se za nas daruje pri vsaki sveti maši; pridite in darujte se tudi vi njemu, zahvalite ga za njegovo neskončno ljubezen, da je za nas na svetem križu terpel in umerl, in da nam je postavil daritev sv. maše, v kateri ponavlja spomin svojega terpljenja in svoje smerti, ter nam prilastuje sad svojega odrešenja. — Jezus nam oznanjuje v pridigah in krščanskih naukah božjo besedo po svojih namestnikih: pridite in poslušajte radi božje nauke. „Kdor je iz Boga, posluša rad božjo besedo.“⁶⁾ — Jezus nam kaže svoje božje serce in kliče: „Pridite k meni vsi, ki ste obteženi in terpite, in jaz vas bom poživil.“⁷⁾ Učite se od mene, jaz sem krotek in iz serca ponižen, in bote mir našli svojim dušam.“⁸⁾ Zato le pridite vsi k božjemu sercu Jezusovemu v najsvetejšem zakramentu; molite ga pobožno in ga prosite, da vam pomaga vsakdanje križe in težave voljno prenašati, za njim hoditi po poti svetih čednostij in božjih zapovedi in tako doseči večno življenje!

Sklepam to letno poročilo in prijazno vabim vse k prelepi družbi vednega češčenja: „Dominus adest, et vocat nos — Gospod je tukaj in nas kliče.“ (Jan. 11, 28.)

„Regi autem saeculorum immortalis — Kralju pa večnosti, neumerljivemu, nevidnemu, samemu Bogu bodi čast in slava na vse veke vekov. Amen.“ (I. Tim. 1, 17.)

Možje časa.

(Poslov.)

Serčan, pogumen časa je možak,
Za boj pripraven, neustrašen, jak.
Globoko v zemlji išče rud serčno.
Potaplja se, umetno v morja dno.
Z balonom derzno v zrak ti poleti,
Prepade grozne, reke premostí,
V puščavi tigra išče neboječ.
In skoči celo v plamen ti žareč. —
Le ko v nedeljo k maši pozvoni,
Premnogi „časa mož“ pogum zgubi.

R. Čadež.

Ogled po Slovenakem in dopisi.

Sv. Katarina v Topolu. Dne 3. majnika smo blagoslovili nov kip. Jezusovega Serca v kapelici na Grapcih. Kip, 125 cm. visok, izklesan iz belega isterškega marmorja, je pravi umotvor, jedno najboljših del naših domačih kiparjev na cerkvenem polju. Kaka miloba in ljubezen ti odseva z obraza, da takoj razumeš, kaj ti govori Jezus, kažeč s svojo roko na serce: „Glej, to je Serce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!“ Ob jednem pa bereš na obrazu tudi vso resnobo in pomilovanje, da čutiš, kaj ti govori Serce Jezusovo: „Človek, kaj sem ti stori!, da me ne nehaš žaliti? Ta miloba in ljubezen združeni z resnobo so tako fino izraženi, da si kaj boljšega ne želimo in da moramo g umetnika po pravici občudovati. Tako lepih kipov, s kakoršnim se sedaj ponaša naše pogorje, nahajamo v naši deželi jako malo. Vsa čast g. Jarneju Ternovecu skromnemu sicer, toda bogato nadarjenemu umetniku! Po mojih mislih je napačno to, da se dandanes pri grajenju kapelic preveč gleda na zidanje same, za to se veliko potroši, a slike in kipi v njih so jako slabi; vsaj so kapelice radi podob in ne narobe. Tudi v cerkvah se marsikje stavijo mogočni, tehnično doveršeni oltarji, toda slike ali kipi v njih ali na strani so slabo izdelani in zelo slabé vtis ter zmanjšajo lepoto in vrednost oltarjevo. Na podobe se moramo v prvi versti ozirati in skrbeti zato, da so umetniško izdelane, da jim je zarisan pravi značaj, da imajo kaj idealnega in sicer svetoidealnega nad seboj. Podobe morajo imeti življenje, morajo govoriti in učiti, vsaj jih sv. cerkev ravno zaradi tega priporoča, da v nas vzbujajo pobožna čutila, nas vabijo k vzornim čednostim in tako napeljujejo h krepostnemu življenju.

Topolski.

Iz Planine na Notranjskem se nam poroča, kako izverstno se je obnesel sv. misijon od 7. do 15. maja t. l. Vdeležba je bila vseskozi tako mnogoštevilna, da je bila prostorna cerkev premajhna za toliko obiskovalcev. Razun domačih faranov so prihajali k prelepim, temeljitim govorom čč. gg. misijonarjev ljudje iz 10 fará v obližju. Najsilnejši je bil pritisk zadnji dan ob sklepu, ki se je veršil z veličastno procesijo. Nekdo je štel 4700 vernikov, mnogo jih je pa ostalo v cerkvi, ker so se bali, da nazaj prišedši ne dobijo prostora v cerkvi in ne slišijo sklepne govora.

Družba Marijinih otrok, ktera je v sv. misijonu dobila 60 novih udov, je šla k procesiji za svojim novim banderom, ki ga je zelo ležno in vkusno na-

¹⁾ Fil. 3, 18.

²⁾ Jan. 7, 3.

³⁾ Jan. 12, 21.

⁴⁾ Jan. 11, 38.

⁵⁾ Ps. 83, 2.

⁶⁾ Jan. 8, 47.

⁷⁾ Mat. 11, 28.

⁸⁾ Jan. 1, 29.

pravila gospa Hofbauer za prav nizko ceno 120 gld. Bodi s tem gospa, ki si tako močno prizadeva vsaki želji vstreči in naročila natančno ter po najnižji ceni izvršiti, za jednaka dela najtoplejše priporočena. Domačinom prednost!

Vsa čast in hvala dekletom, ki so splela brez števila beršljanovih vencev, da je bila cerkev ozaljšana kakor nikdar poprej.

Zares lepi in milosti polni so bili dnevi sv. misijona. Vse je hitelo k govorom. Mnogi niti jednega niso hoteli zamuditi, akoravno so bili po trije na dan. Pri spovednicah so čakali nekteri po več dnij, da ja gotovo pridejo na vrsto. Skupnega sv. Obhajila v praznik Vnebohoda se je vdeležilo okoli 1000 ljudij. pristopil je tudi svetli knez s svojim bratom Robertom in s svojim uradništvom, — pač spodbuden zgled za ljudstvo. Prejšnji dan je bilo sv. Obhajilo za varihe in bolehe, nastopni dan ponovljeno sv. Obhajilo, darovano za mertve, — vsakokrat okoli 300 vdeležencev. Nihče ni hotel zaostati, vladalo je vseskozi neko sveto, navdušeno tekmovanje v gorečnosti.

Solznih očij so ljudje zahvaljevali gg. misijonarje za njih blagi velikanski trud, ko so odhajali od nas. Naj prejmo v nebesih plačilo, ker tukaj nobenega ne sprejmo, za svoje življenje, posvečeno delu izveličanje toliko tisoč in tisoč ljudij! —

Prečastiti gospod profesor dr. Krek je zadnja dva dni prav izdatno pomagal v spovednici. Istotako sta nam v veliki zadregi zastran spovednika prihitela na pomoč gg. Pešec iz Begunj in Nemanič iz Hrenovic. Vsem trem gospodom tisočera iskrena zahvala!

Razgled po svetu.

Iz južne Afrike. (Dalje) „No, afrikanske „slike“ imajo pa le senčnate strani, nobenih solnčnih,“ bode masikteri cenjenih bralcev vzkliknil. „Tu nam prihaja misijonar z opicami, mačkami, gadi in drugo golaznijo, da se človeku res gnjusi!“ — Je že tako, ne morem pomagati: saj mnogo afriških verskih stvari pripovedujem v veliko milejši podobi kakor so v resnici. —

Veliko ulogo pri čarovniku igra jako strupena, čez meter dolga povodnja kača „inhlatu“. Ime „inhlatu“ ima za nas trapiste velik pomen. Kajti svetovno-znani samostan Marijanhil pozna prav malo Kafrov pod tem imenom, temveč le: „Umhlatuzane“, imenovan po rečici, ki teče skozi Marijanhil in ki goni naš mlin in druge tovarne. „Umhlatuzane“ pa pomenja zalego povodnjih kač. In v resnici, grozno veliko teh strupenih kač je v naši reki.

Ta „inhlatu“ škoduje menda neizrečeno v rokah čarovnikov človeku. Če pride kdo v bližino, kjer biva „inhlatu“, zaduha baje sperva nezmerno sladak in vabljev duh, ki ga vedno dalje vleče, — dokler ne pride do njega, da se naserka mamljivega duha. Kolikor sem jaz opazil, se derže povodne kače najrajše ladij; na vodi plava modra roža, ki zelo diši; kar se tiče duha te kače, nisem jaz nikakoršnega opazil, čeprav sem bil že zraven žive povodne kače, in sem mertvi že strupeni zob nekoč izroval. Mamljivi in škodljivi duh prihaja toraj le od začarane povodne kače. —

Če se srečata pogleda človeka in povodne kače tedaj se človeku baje zverti, zgrudi se onemogel, hudo zboli in naposled grozne smerti umerje. — Da pogled kače pogubno vpliva, je res splošno znano. Ta strah naj se pa po mojem mnenju ne pripisuje kačinemu pogledu, ampak — strahu. Človek n. pr. oterpne in ne more z udom ganiti, če leva na skok pripravljenega ugleda. Tudi sem bral, da kača klopotača na sledeči način tiča ujame: Skuša, da se s pogledom tičevem sreča njeni ostri pogled, tič se prestraši, sem ter tja boječe ferfota, jame vedno ožje kroge delati nad kačo, dokler slednjič ne pade — v odprto žrelo strahovite kače!

Sploh igrajo afrikanske kače veliko ulogo z ozirom na vero domačinov. Že stari Egipčani so bili čudoviti kačji čarovniki, in tudi v psalmih se govori o čarovnikih, kateri so znali prav dobro „kačam peti“ in jih krotiti. Primaruha! Kaj bi rekel pošten slovenski kmet, ako bi srečal črnega čarovnika! Pred čarovnikom gre tista merkavica in po bliskovo maje s svojo pasjo glavo na vse strani; potem pride suha črna, ušiva mačka; zraven nje pa skače podgana „inkvekve“; zdaj pride čarovnik, le na pol oblečen; svoje koštrunove lase ima tako zavite, da so spredaj kakor dva rogova, na temenu pa kakor debel voz; okoli vratu ima obešenih gotovo več ko 40 kozjih rožičkov in svinjskih parkljev; v vsakem rožičku in parklju je poseben „umuti“ ali lek, navadno kak strup. Za čarovnikom se pa vije debela, černo-žolto, dva metra dolga kača („inhlatu“), ktera sika z jezikom in včasih tudi dva dolga zobova pokaže. Pri nas ni več veliko takih čarovnikov, ker jim Angleži preveč na perste stopajo, tem več jih je pa v sosednjih deželah. — „Lopnil bi po škratelju!“ bi znabiti kak Gorenjec rekel. No, navadno se tudi tako zgodi, kajti, kolikor sem zvedel, še ni noben čarovnik na ravne smerti umerl. Ljudstvo ga spoštuje, kakor pri nas duhovne, če se mu pa kak derzen poskus ponese, ali pa, ako ga po noči ulove, ko ravno čara, planejo brez usmiljenja nadenj in ga umore. No, kakoršno delo, tak zaslužek! Veliko bi imel povedati še o čarovniji in prerokovanju, toda „slike“ bi bile prečrne, zato hočem drugikrat lepše in bolj vesele naslikati, da ne bodo rojaki mislili in rekli: „No, Kafri morajo biti pravi vražji rod!“

Kako se hude žene potolažijo?

Ker ima naš samostan velik vpliv na domačine, je lahko umevno, da tudi nastale prepire poravnava častitljivi naš opat. Prišla sta nekoč k njemu dva črna zakonska, — žena je prišla s kervavo glavo. Mož, sicer dobroserčen človek, se je upijanil in ženo pretepel. Takoj je pripoznal svojo pregreho in obljubil, da ne bode več pil. Sodba opatova se je glasila: Mož mora skoz teden dnij v samostanu delati in zaslužek občinski blagajni izročiti; dalje mora kupiti ženi novo obleko za 6 šilingov (9 kron), ker ji je staro raztergal in s kervjo onesnažil. Ženo so pa poslali k našemu zdravniku. Mož je hotel takoj vse plačati, tudi zaslužek za delo, toda naš gospod opat se ni dal pregovoriti, in sicer iz veljavnega vzroka: leni Kafri naj se uče delati. Toda žena ni bila z obsodbo zadovoljna in se je pritožila na svetno sodišče v Durban-u. Tam pa so obsodbo opatovo popolnoma poterdili. Črna Lady se je pa vse jedno hotela ločiti od moža, čeravno ga je videla, kako hudo se je

pokoril s šestdnevni terdim delom, kako je zdihoval, kako se potil, in čeravno je dobila novo obleko. — To bi bil pa slab izgled za nje sinove, kateri so bili v naši šoli. Kaj stori častitljivi gospod opat? Razžaljeni in nespravljeni ženi reče, naj pride dva tedna vsako jutro v samostan, kjer bo pila kavo (s kruhom) in sicer dobro osladeno. To je pomagalo. Prišla je vsako jutro. — oči so postale milejše, ustnice so se zdaj pa zdaj nekoliko nasmehnile, — in zdaj je vse dobro in pozabljeno! Torej dokaz, da ima kava veliko moč na svetu, v civiliziranem kakor neciviliziranem, — in če bi v starih časih poznali to moč, bi Ksantipa, stara teta naših kaferskih žena, ne dosegla tako žalostne „slave“. P. E. D.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki traven (maj) 1896.
(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Marijina božja pota.

(Konec.)

Zakaj Gospod, ki ne stavi svojim milostim sploh nobene meje za tiste, kateri jih iščejo po Mariji, marsikatero podobo ali svetišče svoje Matere v posebni meri s čudeži svojega usmiljenja odlikuje; tega seveda ne moremo mi preiskovati, temveč naša dolžnost je, ga zato hvaležno častiti, da ne jenja delati tako velikih čudežev po svoji dekli in razsojevati po njenem posredovanju svoje moči, dobrote in svetosti svojega imena.

Dolžnost naša je, da prosimo Gospoda, naj dá studencu milosti katerega častimo v Mariji, še nadalje teči in še v bogatejši meri se izlivati na starih in novih božjih potih.

Naša dolžnost je, da porabimo bogato te milosti s pobožnim romanjem. S takim romanjem častimo Boga v njegovi sveti Materi, zasluga in blagoslov takega dobrega dela je tem bogatejši, kolikor več časa ali denarja žertvujemo, in kolikor večja je gorečnost, s katero molitve in druga dobra dela opravljamo in zlasti sv. zakramente prejemamo. Za vreden prejem sv. zakramentov in s tem tudi za obnovljenje kerščanskega življenja je božja pot zlasti pripravna, ker nas izterga iz vsakdanjih skerbij in nam že svetost milostnega kraja sama serce dviga v nebo. Dandanes imajo božja pota še posebno vrednost in pomen kot serčno, očitno spoznanje katoliške vere, tem bolj, čem večjemu zasramovanju in posmehovanju, časih celo surovemu, nasilnemu oskrnjevanju so izpostavljeni. Kako zelo pa božja pota zaupljivo molitev pospešujejo, vedo vsi tisti najboljše, kateri so na teh milostnih krajih pomoči iskali in gotovo tudi našli; pa tudi od tistih, ki so skusili, se lahko sliši, da se mora iti na božja pota in gledati ljudi, ki molijo pred milostnimi podobami, če se hoče učiti moliti. Tu deluje ob jednem dvoje, moč izgleda, in milost sv. Duha in posebne milosti, ki so se razlile nad takim krajem.

Torej na Marijina božja pota! V Loreto! V Lurd! Seveda vsi ne morejo tako daleč; pa saj imamo tudi svoja domača božja pota, ki so znana in obiskovana že od nekdanj. Dunajčana vleče v ljubeznjivo Marijinocelje na Štajarskem, in s kerščanskim poživljenjem

Dunaja je tudi ta stara šega dobila novo življenje, — in gotovo je romanje v Marijinocelje kerščansko gibanje močno pospeševalo; Bavarsko ima svoj Altötting, katerega je Pij IX visoko čislal; na sever vleče Kevelaer trume pobožnih romarjev, na zahod Mati Božja Luksenburška, na jug slavno znana Marija Einsiedeln; in koliko drugih krajev nas v bližini vabi k sebi, n pr. Telgte na Westfalskem. Bornhofen ob Renu, Marija Abzam, Waldrast, Weissenstein na Tirolskem, Lukava in Višarje na Koroškem, Kirchenthal in ljubeznjiva Marija Plain na Solnograškem, Mariaschein in nova božja pot Filipova vas na Češkem; (komu izmed Slovencev je neznana Marija Pomagaj na Brezjah ali na Višarjah? Op. vred.) naj molčimo o „marijanski Gorenji Avstriji“ itd.

Obiskujmo pridno vsi šmarnice: Iščimo milosti pri sercu Jezusovem, in iščimo jo po Mariji!

b) Posebni nameni:

22.) **S. Julija.** Popolna udanost v ljubezni polno previdnost Božjo. Društva za odvernjenje nevarnosti.

23.) **S. Andrej Bobola.** Hudo terpljenje sv. Cerkve na Ruskem. Semenišča in izgojevalne naprave. Delavci, ki iz potrebe ob nedeljah delajo.

24.) **S. Blinškočni praznik.** Papež in škofje. Rešitev držav v tem da se vernejo k pravi kerščanski politiki.

25.) **Blinškočni ponedeljek. S. Gregor VII.** Pospeševalci molitvenega apostoljstva. Še ne rešeno šolsko vprašanje. Pomanjkanje cerkv v velikih mestih.

26.) **Blinškočni torek.** Nemški katoliški shod. «Duhovni in obhajanci». Posteni dijaki. Razsvitljenje v tehtnih odločbah.

27.) **S. Beda častitljivi.** Duh notranjega življenja pri redovnikih. Odstranjenje velikih ovir pri poklicu. Katoliški učitelji in učenjaki.

28.) **S. Avguštin Kantonburški.** Angleško. Po «kulturnem boju» in socialni demokraciji zaterte občine. Zadeve pri stanovanjih. Jerobi.

29.) **S. Emil.** Posvetne gosposke. Redovni višji in njih občine. Znanstveno podjetje.

30.) **S. Ferdinand.** Zagotovljenje nekega časnikarskega podjetja. Marijanske kongregacije. Posli v gostilnah.

31.) **Praznik presv. Trojice. Augela Meriöl.** Uršulinke. Vse poslani pa še ne uslišane zadeve. Meseca majnika umerli udje molitvenega apostoljstva in bratovščine serca Jezusovega in oni, ki bodo umerli meseca junija.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe — Nevarno bolni se priporoča v molitev, da bi prejel sv. zakramente za umirajoče. — Nekdo priporoča zastaranega grešnika, da bi se odvadil pijančevanja, ter opravil tolikanj potrebno mu spoved. — Neka oseba se priporoča v molitev na čast presv. Jezusovemu Sercu in naši ljubi Gospej presv. Serca za telesno in dušno zdravje z namenom, da bo uslišano molitev z hvaležnostjo v «Danici» naznanila. — V molitev so zlasti priporočeni oni, ki zopet letos niso opravili velikonočne spovedi; priporočeni so, da bi jim «Marija majnikova» sprosil pravo spoznanje. — Birmanci.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Binkoštni prazniki so tu. Prišlo bo, kakor po navadi, veliko otrok k sv. birmi. Med maziljenjem s sv. krizmo in dotično molitvijo bodo prejeli sv. Duha, kateri „naj bi birmance še posebno v veri poterdil, da bi mogli po njej stanovitno živeti ter jo serčno do smerti pričati,“ kakor pravi katekizem. Ta milost: svojo katoliško vero neustrašeno in djansko pred svetom pričati, zdi se mi potrebna posebno za sedanji čas. Veliko, veliko je ljudij, ki se sramujejo sv. vero očitno pokazati. Od strahu pred ljudmi, od tega hudega nasprotnika sedanjega časa, dajo se preveč vplivati in voditi. Pravijo namreč: „kaj bodo pa ljudje rekli, če grem večkrat in in očitno k sv. obhajilu; kaj bodo pa ljudje rekli, če se odkrijem ob zvonjenju zjutraj, opoldan in zvečer; kaj bodo pa ljudje rekli, ako skažem svoje spoštovanje do sv. R. Telesa s tem, da pripognem svoje koleno pred Njim; kaj bodo zlasti ljudje rekli, ako naročim in berem samo dobre časopise, slabih pa ne; ako se tesno oklenem sv. Cerkve in duhovščine njene; ako se vdeležim tu in tam kake cerkvene procesije itd? Norčevali se bodo iz mene; raje opustim“ Prosimo ob Binkoštih sv. Duha, Duba moči in resnice — naj blagovoli nad birmance razliti obilo svoje milosti, da bodo iz njih vzrasli odločni, neustrašeni, verni katoličani!

Ljubljana. Goriški nadškof so izdali do svoje duhovščine prelepo okrožnico, v kateri svare pred slabimi časopisi, zlasti pred „Soča“ ter jih, če bodo še taki, prepovedujejo pod smertnim grehom. Zanimiva je ta okrožnica zlasti še za našo škofijo. Časopis „Soča“, zvesta hči liberalnega „Naroda“, zaletavala se je zadnji čas močno in gerdo v našega prevz. knezoškofa. Seveda — „Narod“ jo je naučil. „Soča“ je celo pisala tako, kakor bi bili goriški nadškof z njo enih mislij in nasprotni našemu gosp. knezoškofu. O liberalci, kako ste zaslepljeni! V tej okrožnici pa nadškof naravnost pravijo, da se popolnoma vjemajo z našim prevzvišenim knezoškofom in hvallijo njihovo „čudovito modrost v ravnanju.“ Ker je ta okrožnica pomenljiva tudi za nas, prinesla bo „Danica“ celo.

Družba salezijanskih sotrudnikov obhaja povodom praznika Marije Pomočnice 24. t. m. dva dni pozneje t. j. binkoštni torek 26. maja t. l. svoj drugi redni letni občni zbor in sicer svojo cerkveno slovesnost v cerkvi sv. Jakoba ob 9. uri s sv. mašo in pridigo, svoje zborovanje pa v mali dvorani „Tonhalle“ ob 3. uri do 1/2 7. ure popoldne, kjer bo mnogo zanimivega slišati o Boskovih salezijanskih napravah in o načinu, kako pospeševati salezijanska dela tudi po naših krajih v naš časni in večni blagor.

Udje sotrudniki salezijanski dobijo ta dan popolni odpustek pod navadnimi pogoji, ako namreč vredno opravijo spoved in sv. obhajilo in molijo v namen sv. Očeta Leona XIII.

K obilni vdeležbi vabi

načelnštvo salez. sotrudnikov v Ljubljani.

Umerl je v Mirni Peči, 16. t. m. č. g. župnik Janez Ev. Dovič. N. p. v m.!

Dunaj. Pretekli torek ob tri četert na 7. uro je umerl nadvojvoda Karol Ludovik. Presvitli cesar je

prečul celo noč v hiši svojega pokojnega brata. Cesar ima zdaj še jedinega brata nadvojvodo Ludovika Viktorja. Pokojni nadvojvoda je bil zelo veren katoličan. O njegovi drugi soprogi je pred kratkim prinesla „Danica“ lep izgled njene žive vere in pobožnosti do sv. R. Telesa, katero si je na smertni postelji dala prinesiti slovesno in očitno

Iz lavantinske škofije. Milostivi knezoškof so se zadnje nedeljo popoldne prvič odpeljali na kanonično vizitacijo in birmovanje in sicer v rogaško dekanijo. Birmovali so: 11. maja v Kostrivci, 12. pri Sv. Petru na Medvedovem selu, 13. pri Sv. Emi, 14. pri Sv. Križu na Slatini, 16. pri Sv. Roku ob Sotli, 17. v Bogatcu, 18. pri Sv. Florijanu ob Boču, 19. v Žitalah in dne 20. v Stopercah.

Novo kapelo v Radencah je dne 13. maja, v čast sv. Ani blagoslovil preč. g. kanonik dr. Ivan Križanič.

Župnijske izpite so pretekli teden delali v knezoškofijski pisarnici v Mariboru č. g. Jakob Marinič, provizor v Soboti, in tile čč. gg. kapelani: Jernej Bogataj z Laškega, Janez Horjak iz Vojnika, Janez Pavlič iz Pišec, Franc Pečnik iz Braslovč, Friderik Repolusk iz Luč, Janez Sušnik iz Dobove, Alojzij Vojsk od Male Nedelje, Janez Zadavec s Prihove in Franc Zdolšek iz Vuzenice.

Dobrotni darovi.

Za dvajseto mizo namesto venca na grob pokojnega vrednika

„Zg. Danice“ monsign. L. Jerana: Č. g. Franc Brulec, župnik na Vel. Dolini, 3 gld. — Č. g. Jakob Dolenc, župnik na Igu, 5 gld. — Č. g. Fr. Marešič, župnik v Lipoglavu, 3 gld. — Č. g. Gregor Maloverh, župnik v Št. Vidu nad Ljubljano, 5 gld. — G. Simon Pogačar, posestnik in načelnik „Vzajemno podpornega društva v Ljubljani“, 2 gld. — G. Ivan Peterca, posestnik v Ljubljani, 2 gld. — G. V. Vizjak, deželni oficijal, 2 gld. — Č. g. Matija Sila, župnik in dekan v Tomaju, 3 gld. — Gorenjec iz Hraš, 10 gld. — Č. g. Jož. Laznik, župnik v Polhovem gradu, 3 gld. — Č. g. Anton Kerčon, žup. v pok. v Terbojah, 2 gld. — G. F. Ks. Goli, tergovec v Idriji, 5 gld. — Dekanijska duhovščina v Ribnici, namesto venca na grob † dekana preč. gosp. Martin Povšeta, 15 gl. 50 kr. — Č. g. zlatomašnik Ignacij Podobnik, župnik v Preserji, 3 gld. — G. Feliks Knižek, kapelan v Preserji, 2 gld. — Č. g. Gothard Rott, župnik v Stari cerkvi, 2 gld. — Č. g. Simon Zupan, župnik na Ježici, 5 gld. — G. Frančišek Pešec, kapelan v Cirknici, 2 gl. — G. J. Franci, 1 gld. — Gg. konkurentje, 14 gld. — G. Ivan Oblak, kapelan pri Sv. Jakobu v Ljubljani, 5 gld. — G. Anton Pfajfar, župni vpravitelj v Leskovci, 2 gld. 50 kr. — Č. g. Ivan Mikš, župnik v Planini pri Vipavi, 5 gld. — Č. g. Alojzij Stare, upok. župnik v Ljubljani, 3 gld. — Č. g. Ivan Berlic, župnik v Mošnjah, 3 gld. — Č. g. J. Hladnik, župnik v Gočah na Vipavskem, 5 gld. — G. I. Gruden, kapelan v Mošnjah, 2 gld. — G. Iv. Zupan, kurat v Št. Petru, 10 gld. namesto vencev na groba nepozabnih odličnih mož monsign. Jerana in Povše-ta. — Ant. Mezeg, kapelan v Selcih, mesto venca na grob č. g. župnika železniškega 4 gld. — G. L. Ravnik 50 kr. — Č. g. Andrej Stritar, vpok. duhoven v Mostah, 2 gld. — Neimenovana dobotnica iz Ježice 20 gld. — Č. g. Fr. Dolinar, župnik v Horjulu, 2 gld. — Nekdo na dan svojega godu iz Begunj 20 gld.

(Drugi darovi prih.)